3. Kärbsed mee kallal.

Perrenaene olli pottiga met aita pannud. Wallamisse jures olli nattokenne laua peale läinud. Kärbsed katsusid sedda römoga. Sai se otsa, útles úks tark: „Mis sest wähhást meile mitmele on sanud? — Lähme, wõttame sure potti seest!“

Siks ees, teised tagga. Kui kõht keigil täis, et isso jubba ärra, útles tark: „Lähme nüüd jälle iggaüks omma koio, rägime teistele ka sedda head õnne, mis meie ilma waewata olleme nago tee pealt leidnud.“

Aiasid tiwad laiali, katsusid leñnata — jah, jallad keigil kiñni! —

Perrenaene läks aita, wõttis pilpaga kärbsed wälja, surrus jallaga katki.

---

4. Kon, mis tahhab leñnata.

Kotkas laskis kõrgelt mahha, ja näggi seal koñna tigi áres.

Kon pallus: „Oh aus lindude pealik, wõtta mind ka wäljaõppetada, et ma tule ká wõin kõrgeste leñnata: mudda ello iggaw ello!“

Kotkas kelis wasto, útles: „Egga sinnust ei sa jo ilmaski lendajat loma, sind on romamisseks ja hüppamisseks lodud.“

Ei kon jätnud järrele pallumast. — Kotkas útles: „No, olgo siis ühheks leñnokatseks. Tulle hüppa minno selga, ma wiin sind ülles.“

Kon kopst kotka selga, hoidis essimeste käppadega kõwwaste sure liñno kaela ümbert kiñni. — Kotkas läks wurrinal ülles, kõrgemale kui sure liñna kirrikotorn.

Kon útles: „Seisa nüüd ka nattokest paigal tule ká, ma katsun ommeti, kas jubba ammet ká, et ma isse saan leñnatud.“

Hüppas pealt, jubba läks, kerotas tule ká, pea ülles, pea alla. — Kukkus pae kiwwi peale: partst nago pask! —

Jukko õppis Saksa keelt,
uhked rided Jukko seljas;